

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt?“. GAL. 1:8.

No. 10. 15 MEI.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	3e Jaargang 1898.
--------------------	--	----------------------

„Wat zijn zijne Vruchten?“

Onder dit opschrift heeft de *Washington Post* van 22 Maart het volgende uitgevers-artikel:

„Sommige van de goede menschen in Noord-Carolina — en er zijn velen in dien ouden staat — zijn ongerust geworden, verzekert men ons, door te hooren van den vooruitgang van Mormonisme in den laatsten tijd, — vooruitgang niet in Utah, maar in hunne eigene nabuurschap, onder hun eigen volk, en rondom hunne eigene kerken. De Mormoonsche Ouderlingen zijn voor verscheidene jaren aan het werk geweest, en hun succes in het aanwerven van bekeerlingen is uitstekend geweest. Zij werken bedaard, van huis tot huis gaande, en steunen grootendeels op persoonlijk onderricht. De *Charleston News and Courier* geeft eenige feiten van een verslag, dat aantoonde dat zij verleden jaar „omtrent honderd gemeenten“ gevestigd hebben, waarvan de helft, staat er, „reeds kerken gebouwd of plaatsen voor geregelde vergaderingen aangeschaft hebben.“ Daar zij nu „grootendeels het materiaal van de binneland-districten uitgeput hebben,“ hebben de ondernemende zendelingen, zoo heet het, in de grootere vlekken en steden hun werk begonnen, waaraan de ontdekking te wijten is, die juist gedaan is van de uitgestrektheid van hunnen vorigen arbeid.

„Wanneer men rekening houdt met de doorgaande opinie van Mormonisme, ziet het niet vreemd uit, dat velen van de geestelijkheid in Noord-Carolina over deze feiten ongerust worden. Maar de helft is nog niet gezegd. Het verslag, zooals het door onzen Charlestonschen tijdgenoot besproken wordt, zegt het Presbyteriaansch orgaan van den Staat, bevat „de stellige verklaring, dat er nu meer Mormoonsche Ouderlingen in Noord-Carolina aan het werk zijn dan er Presbyteriaansche predikanten zijn,“ en dat „volgens de tegenwoordige snelheid van toenemen het niet lang zal duren, vóór de Mormonen meer kerken en meer leden in den Staat zullen

hebben dan de Presbyterianen, die op twee na de grootste sekte vormen in den Staat; de Baptisten en Methodisten overtreffen hen in getal, in genoemde orde. Men zegt verder dat de Protestantsche predikanten in het algemeen „verstomd staan over de grootte van het succes der Mormoonsche Ouderlingen”, en de verschillende sekten, die zij vertegenwoordigen, „zullen onmiddellijk maatregelen nemen om den groei van het Mormonisme te wederstaan, waar het geplant is geworden, door een grooter leger van Christelijke Zendingen en arbeiders in die velden te zenden.”

„Dit zal weer een geval zijn van Christen tegen Christen, van Christelijke zendingen te zenden om de resultaten van het werk van Christelijke zendingen tegen te werken. De Mormonen zijn „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen.” Het is niet een gedeelte van den plicht van een wereldlijk dagblad om het geloof van eenig godsdienstig genootschap te beoordeelen; maar er is een toets, die op deze groote menigte Noord-Carolinische Mormonen toegepast kan worden, alvorens hen gansch te veroordeelen. Leiden zij een goed leven? Verbetert de bekeering hunne gewoonten? Hoe staan zij in matigheid, kuischheid, vlijt, spaarzaamheid en andere voorname eigenschappen met personen van dergelijk verleden, omgeving en wereldlijken toestand in andere godsdienstige genootschappen? Een onbevooroordeeld en getrouw onderzoek zou de rechte manier zijn om te bepalen of deze groote beweging in den ouden Noord-Staat de geestelijkheid en leeken van andere sekten behoeft te verontrusten. „Aan hunne vruchten zult gij hen kennen”. Indien Mormonisme in Noord-Carolina slechte vruchten voortbrengt, laat dan andere sekten hunne zendingen uitzenden om den stroom te stuiten.” De *News and Courier* maakt deze aanmerkingen op den toestand:

„Het vermakelijk voorkomen van den toestand is te duidelijk om niet bemerkt te worden; maar het heeft eene ernstige zijde ook, die getoond wordt, in de klaarblijkelijke terugkaatsing, dat de Protestantsche predikanten en kerken van Noord-Carolina hun „veld” zeer verwaarloosd schijnen te hebben, om zulk een inval, met zulke gevolgen, zoo gemakkelijk uitvoerbaar te maken. De Noord-Carolina predikanten en kerken hebben hunne kansen niet waargenomen, vreezen wij, indien de Ouderlingen van Utah materiaal vinden kunnen voor een honderdtal kerken in hunne omgeving. De plotselinge werkzaamheid van de herders en kerken daarenboven, schijnt meer geïnspireerd te zijn door een tegenzin tegen de Mormoonsche broederen, dan door vijandigheid tegen den algemeenen vijand en een vurig verlangen naar de verlossing van verloren zielen. Het is zeer te vreezen, om kort te zijn, dat zonder de komst van de Ouderlingen, de duizenden arme en onwetende menschen in de binnenland-districten gedurende nog vele jaren in duisternis zouden gelaten zijn. Er schijnt meer begeerte te zijn, om hen van Mormonisme te redden, dan om hen van het heidendom en zijne zonden te verlossen.”

„In zooverre Mormonisme vooruitgang maakt in bijna al de

Staten, en voornamelijk in het Oosten, zou eene getrouwe beschrijving van hetgeen het in Noord-Carolina gedaan heeft, eene bijdrage van waarde zijn tot godsdienstige, zedelijke en volkenkundige literatuur. Wat zijn zijne vruchten? Dat is de voornamelijk vraag. Hoe heeft het op de gewoonten, de karakters en het leven van de bekeerlingen geïnfluenseerd?"

Het is zeer zelden, dat men zooveel gezond verstand en eenvoudige rechtvaardigheid ziet in een artikel dat over de Mormonen of over hun godsdienst schrijft, als die in het artikel van de *Post* getoond worden. Jezus gaf eenen sleutel, waardoor de volgelingen van alle sekten nauwkeurig en rechtvaardig geoordeeld kunnen worden: „Aan hunne vruchten zult gij hen kennen”; en de *Post* maakt een verstandigen zoowel als uitnemend christelijken voorslag, wanneer zij het gebruik van dezen sleutel aanraadt in het geval van de Mormonen in Noord-Carolina.

Onderzoek eerst, wat voor vruchten zij voortbrengen. Indien betrouwbare inlichtingen verlangd worden, moeten zij bij hunne vrienden gezocht worden, die hen kennen, en niet bij hunne vijanden, die hen haten. Een oprecht en verstandig onderzoek zal het feit aan den dag brengen, dat een ieder die, uit volle oprechtheid des harten, Mormonisme omhelsd heeft, een vast besluit genomen heeft om zonde van iederen aard in de toekomst te schuwen; om onveranderlijk eerlijk te zijn; rein van zeden; vergevensgezind en weldadig; nederig en biddend; en te leven door ieder woord, dat van den mond Gods uitgaat.

Indien alle tegenstanders van Mormonisme overgehaald konden worden om den raad van de *Post* aan te nemen; en zijne volgelingen door hunne vruchten te beoordeelen, zou de tegenstand tegen Mormoonsche zendelingen weldra geheel ontwapend zijn.

Deseret News.

Verslag van Conferentie.

De drie-maandelijksche conferentie van de Groningsche afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, werd gehouden op Zondag 24. April 1898, in het lokaal Poelestraat, naast het Concerthuis.

Er waren tegenwoordig President Alf. L. Farrell, de Conferentie-President H. Hand en de zendelingen K. Alkema, J. Draaijer Jr. en K. Jongasma.

De morgenvergadering werd geopend ten 10 uur. Pres. Farrell stelde de autoriteiten der Kerk voor, met het Presidentschap der Europeesche Zending en den President en Zendelingen der Nederlandsche en Belgische Zending. Hij sprak toen eenige woorden over de noodzadelijkheid om diegenen te ondersteunen, die over ons geplaatst zijn. Daarna spraken de zendelingen J. Draaijer Jr. K. Alkema en H. Hand over de beginselen van het Evangelie, het vóórbestaan van den mensch en andere leerstellingen, en de noodige raadgevingen werden gegeven om zich de zegeningen van het Evangelie waardig te maken.

Ten 3 uur werd de middagvergadering gehouden. Het Avondmaal werd bediend door de Zendelingen J. Draaijer Jr. en K. Jongsma. Laatstgenoemde sprak eenige woorden over deze heilige instelling en dat voorzichtigheid moest gebruikt worden in het nemen daarvan.

Pres. Farrell sprak daarna over de verkeerdheid om vertrouwen in menschen te stellen, daar de Heiligen der laatste Dagen een verbond met God gemaakt hebben en niet met eenig mensch. Hij toonde duidelijk aan met de Schrift, dat zulk eene handelwijze veroordeeld werd, en gaf tevens goede vermaningen en woorden van troost, welke ook deze conferentie nog lang in aangename herinnering zal doen blijven.

Daarop werd de Priestervergadering gehouden, waar goede inlichtingen gegeven werden.

K. ALKEMA, *Secr.*

Aalmoezengeven eene Voorwaarde tot Zaligheid.

Uit hetgeen wij van Johannes den Dooper weten, mogen wij wel opmaken, dat hij een man van gerechtigheid was en grooten moed bezat. Hij bekeerde velen en toen hij eens eene menigte tot zijnen Doop zag komen, die geene bekeering van hunne zonden gedaan hadden, bestrafte hij ze en noemde hen een adderengebodselsel en gebod hun, oprechte vruchten der bekeering voort te brengen.

En de scharen vraagden hem, zeggende: „Wat zullen wij dan doen?”

En hij, antwoordende, zeide tot hen: „Die twee rokken heeft, deele hem mede, die geen heeft; en die spijsze heeft, doe desgelijks.” Luk. 3: 10, 11.

Uit deze woorden zou men kunnen besluiten, dat van diegenen welke tot Johannes den Dooper kwamen, om zich te laten doopen tot vergeving hunner zonden, door hem gevorderd werd, de echtheid van hunne boete en bekeering te bewijzen door hunne goederen met de armen te deelen. De taal, waarvan hij zich bediende, de omstandigheden waaronder zij gebruikt werd in aanmerking nemend, zou de gevolgtrekking rechtvaardigen, dat milddadigheid jegens de armen in die dagen van het Evangelie eene voorwaarde tot zaligheid was, en dat diegene welke een overvloed van aard-sche goederen bezaten en met de hulpbehoevenden niet wilden deelen, tot de verordeningen van het Evangelie geen recht hadden.

Zowel in dit opzicht alsook in alle anderen is het Evangelie, dat door Johannes den Dooper gepredikt werd, om den weg te bereiden voor de eerste komst van den Verlosser, hetzelfde als datgene dat door Joseph Smith, den modernen Ziener, tot bereiding van den weg voor Zijne tweede komst, geleerd werd. In eene openbaring, die den 23 April 1834 gegeven werd, lezen wij over de orde van de Kerk met betrekking tot de armen het volgende:

„Daarom, indien iemand van de volheid die Ik hem bereid

heb, zal nemen, zijn deel echter voor de armen en nooddruftigen niet mededeelt, volgens de wetten van het Evangelie, die zal met de goddeloozen zijne oogen in de hel opheffen, want hij zal gekweld worden.” Doc. and Covenants. Sec. 104:18.

Volgens deze uitdrukkelijke verklaring, die in eenvoudige en vreesinboezemende woorden vóór ons staat, is de goedheid tegenover de armen eene voorwaarde tot zaligheid, en de ziel zal verloren gaan die dezelve niet beoefent. Alle andere werken, voorgevingen en verordeningen zijn nutteloos, indien deze groote wet veronachtzaamd wordt. Ongehoorzaamheid tegen dezelve is van slechte gevolgen begeleid. Noch Johannes de Dooper, noch Joseph de Ziener stelden een willekeurig geloofsartikel op, door deze verordeningen aan alle navolgers van Christus voor te leggen, maar zij gaven eenvoudig den sleutel voor een gewichtig deel van de filosofie tot zaligheid. Het Koninkrijk der hemelen strijdt tegen de gevallen, zelfzuchtige en zinnelijke natuur der stervelingen in hunnen zondigen toestand, en hij die het eene aanhangt, moet het andere verlaten. De menschen kunnen zalig worden door hunne eigene zelfzucht te overwinnen, en te leeren hunne naasten lief te hebben. En opdat zij op zulke wijze overwinnen en de wet der liefde leeren vervullen, moeten zij zich aan zulk eene vorming, opvoeding en tucht onderwerpen, die hen in het najagen van hun doel kan bijstaan.

Het goddelijk gebod, dat aan den rijken man gericht is, om van zijn goed aan de armen te geven, is, indien hij hetzelfde beantwoordt, van twee gewichtige gevolgen vergezeld. Ten eerste, hij wordt bevrijd van een slaafsch zich overgeven aan de dingen dezer wereld, die vergankelijk zijn en die hij niet met zich in het graf nemen kan. Zijne zelfzuchtige, vleeschelijke natuur zal eene verandering ondergaan, en hij verheft zich op eenen hooger trap van bestaan tijdelijk en geestelijk. De verzekering, dat zoowel God als zijn eigen geweten den vooruitgang erkent, dien hij maakt heeft, vermeerderd zijne vreugde, en bevordert het doel waarvoor hij geschapen werd. Ten tweede, het bewustzijn, dat hij den lijdenden de helpende hand reikt, vervult zijn hart met vreugde, vergroot zijn gevoel en verhoogt zijne bekwaamheid om te beminnen en om bemind te worden. Het veroorzaakt in hem een geestelijken groei en eene ontwikkeling, die bij hem geschieden moet, eer hij waardig en bereid kan zijn om met God, engelen en de geesten van gerechte mannen, de burgers des hemels, te verkeerem.

Het betalen van tienden, en het vastoffer en zulke bijdragen, die van tijd tot tijd door gevormachtigde beambten van de Kerk verlangd worden, zouden bereidwillig en nauwkeurig in acht moeten genomen worden. Het is de gehoorzaamheid aan eene wet, die dengene, die de voorwaarden er van vervult, de zegeningen verzekert, welke daaraan verbonden zijn. Er is echter nog iets in verband met dit alles, hetwelk zijnen zegen wonderbaar zal vermeerderen. Wanneer hij zijne tienden en zijn offer betaalt,

ontvangt hij deze getuigenis door den Geest Gods, maar er is nog een andere zegen, dien hij in staat is te bereiken.

Tienden en offerande worden aan degenen, die de volmacht hebben, dezelve te ontvangen, op eene handelsmanier betaald. De betaling is voor het grootste gedeelte slechts eene handelstransactie. De persoon die ze ontvangt, is maar een middel, en hij die ze betaalt, volgt haar niet tot de plaats van hare bestemming en weet daarom zelden, wie daardoor den zegen bekomt. Maar wanneer een man, die met de goederen dezer wereld gezegend is, in het verborgene den arme en nooddruftige bezoekt, en in de tegenwoordigheid Gods alleen den toestand van zijnen behoeftigen broeder onderzoekt en hem uit zijnen nood helpt, doordien hij de eene hand niet laat weten wat de andere doet, vervult hij daardoor eene heiligere voorwaarde tot zaligheid, dan door het betalen van tienden en vastoffer op de vermelde handelsmanier kan bereikt worden.

Door zulk een wandel wordt de liefde en het vertrouwen in de Kerk versterkt, zelfzucht wordt daardoor zoowel in den gever als in dengene die ontvangt, overwonnen, eene geestelijke verhooging die voor beiden eene bron der heiligste vreugde wordt, is het gevolg, en de gevallen mensch bekomt daardoor eene wonderbare hulp in zijn streven, het eenige volkomen voorbeeld na te volgen, dat den mensch gegeven werd in den liefdevollen, zelfopofferenden Verlosser.

Des. News.

De Macht van het Voorbeeld.

De ondervinding heeft geleerd, dat niemand met succes een beginsel kan leeren, die het zelf niet in praktijk brengt. Een leeraar in de Zondagsschool, die het Woord van Wijsheid overtreedt, kan het Woord van Wijsheid niet leeren. Indien hij zulks tracht te doen, komt hij hun, die zijne gewoonte weten, als een huichelaar voor. Maar wij hooren van Leeraars in wijken, die geroepen zijn om de Heiligen te bezoeken, die zelf de plichten niet verrichten, welke van hen als Leeraars vereischt worden, aan de aandacht van de familien die zij bezoeken, voor te houden. Er wordt gezegd, dat er broederen zijn die als wijk-Leeraars rondgaan, welke niet hunne tienden betalen. Hoe een man in dezen toestand, volgens zijn geweten en oprecht als een leeraar kan handelen, is moeilijk te verstaan. Een van de voornaamste plichten die op een leeraar rusten, in het bezoeken der familiën van de Heiligen, is, na te vragen aangaande het betalen van tienden, vastoffers enz. Hoe kan een man zich op eene behoorlijke manier van zijne plicht kwijten, die zelf deze vereischten verzuimt? Kan een man die schuldig is aan het verzuim zijner gebeden, er bij familiën die hij moge bezoeken, op aandringen, hoe gewichtig het gebed is, en hun de voordeelen leeren, welke door het gebed verkregen worden? Kan een man die oneerlijk is, eerlijkheid leeren? Kan een

man, wiens eigen leven dat van een zondaar is, anderen leeren heiligen te zijn? Iedereen kan deze vragen voor zichzelf beantwoorden. Het is wanneer mannen het gewicht van hunne plichten zoo sterk gevoelen, dat zij nimmer verzuimen ze te volbrengen, dat zij bekwaam zijn om anderen hun gewicht te leeren, en de voordeelen te toonen, welke daaruit voortkomen voor hen die dezelve onderhouden.

Een der beste toetsen van 's menschen geloof in het Evangelie is de betaling van tienden. Wanneer menschen dezen plicht verzuimen, is het klaarblijkelijk dat zij hun geloof en hun ijver in het werk van God verliezen, en zijn in een toestand om dien-aangaande koud en onverschillig te worden en den Geest des Heeren te verliezen.

Er was een tijd van beproeving eenige jaren geleden, toen vele personen afvielen. Een man van eenig aanzien, van wien sommige metgezellen tot duisternis vervielen, bleef zelf standvastig in de Kerk. Verwondering werdt uitgedrukt op eene gelegenheid in de tegenwoordigheid van President Young, dat hij niet deel genomen had aan den geest, waarin sommige zijner metgezellen waren gevallen. Maar President Young maakte als antwoord deze opmerking:

„Broeder — is altijd een stipte onderhouder van de wet der tienden geweest; hij heeft een onbekrompen tiende betaald, en hieraan schrijf ik zijne verlossing toe van den afvalligen geest, welke anderen aanpakte met wien hij omging.”

Dit was het besluit van den Profeet des Heeren aangaande dit geval, en er is geene aanleiding om de zekerheid van zijne verklaring te betwijfelen.

Mannen en vrouwen die hunne tienden betalen, verbinden zichzelf, door zoo te doen, onwrikbaar aan het werk des Heeren, en Satan heeft minder macht over hen dan hij zoude hebben, indien zij dezen gewichtigen plicht verzuimden.

The Juvenile Instructor.

Een schoone gewoonte.

Een schrijver in de Katholieke *New World* geeft de volgende beschrijving van een schoon en indrukmakend Zwitsersch gebruik. Het kan natuurlijk niet in steden uitgevoerd worden, maar het schijnt niet onwaarschijnlijk, dat de vroomheid, zedelijkheid en vaderlandsliefde van de bewoners van het Alpengebte, tenminste gedeeltelijk, daaraan te danken is:

„Te midden der verheven bergen en hooggelegen valleien van Zwitserland heeft de Alpische hoorn een ander gebruik benevens het blazen van de wijdvermaarde *Ranz des Vaches*, of koe-zang; en dit is van een plechtige en treffende natuur.

„Wanneer de zon ondergegaan is in de vallei en de met sneeuw bedekte toppen der bergen met gouden licht stralen, neemt de herder, die op de hoogste bewoonbare plaats vertoeft,

zijnen hoorn en roept duidelijk en luid door denzelfven, als door eene spreektrompet: „Prijst den Heere God!” Zoodra de stem door de naburige herders gehoord wordt, komen zij uit hunne hutten te voorschijn, nemen hunne Alpenhoorns en herhalen dezelfde woorden.

„Dit duurt dikwijls een kwartier, en de roep weergalmt van al de omliggende bergen en rotsen. Als de stilte wederom regeert, knielen de herders neder en bidden met ontbloote hoofden. Intusschen is het tamelijk donker geworden. „Goede nacht!” roept ten laatste de hoogste herder door zijnen hoorn. De woorden weergalmen van al de bergen, de hoorns van de herders en de rotsen, en de bergbewoners trekken zich dan in hunne woningen terug.”

Hebben wij hier niet eene onthulling van het geheim waardoor de dappere en vaderlandslievende Zwitsers hunne vrijheid zoo lang gehandhaafd hebben? Minder in getal dan andere jaloersche volkeren nabij hen, en dikwijls door strijdende legers omringd, zijn zij, van geslacht tot geslacht, een vrij volk gebleven. Dat God een volk, dat zóo zijne hulde voor Hem betoont, aan de macht van hunne vijanden zou overgeven, zoude tegenstrijdig zijn met Zijne gewone wijze van handelen met menschen en natiën; en het mag wel aangenomen worden, dat de oprechtheid van de Zwitsers in hunne aanbedding van God voor langen tijd het bolwerk van hunne vrijheid geweest is. *Des. News.*

„Bijbelsche Aanhalingen.”

Een boek van Bijbelsche Aanhalingen, uit het Engelsch vertaald, is nu gedrukt, netjes en sterk in leder gebonden, en is verkrijgbaar voor één gulden. Het boek is in voorraad aan het hoofd-kantoor, 120, Izaak Hubertstr., of kan door de zendelingen in de verschillende plaatsen betrokken worden.

Aphorismen.

Veel te lezen en niet te mediteeren is verloren arbeid. Mediteeren en niet lezen is een pad op een dwaalweg. Lezen en mediteeren zonder bidden is enkel schade en nadeel. GREENHAM.

De ingebeelde zwaarigheden van dit leven zijn meerder dan de ware.

God te dienen, is regeeren.

OUDE KERKSPREUK.

De ledigheid is de schipbreuk der kuisheid.

AUGUSTINUS.

Als God iets openbaart, zijn er geen bewijzen meer noodig.

Zonder God is het onmogelijk God te leeren kennen.

Hoe kan hij arm zijn, die rijk is in God?

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Vervolging in de Groninger Conferentie

Onlangs is ons een brief geworden van twee der broeders zendelingen, Hyrum Hand, Conferentie-President en Klaas Jongasma, uit Groningen, waarin ons te kennen wordt gegeven dat, te Hoogkerk, een dorpje op eenigen afstand ten westen gelegen van de eerstgenoemde stad, des avonds ongeveer half tien den 26sten April zij door een vijftiwintigtal wilde, onbeschaafde en woedende personen aangevallen werden.

Het verhaal der broeders, wat de feiten der geschiedenis aangaat, luidt als volgt:

Op den avond van 26 April ontvingen wij eene uitnodiging van eene zekere familie uit Hoogkerk om hun een bezoek van condoleeren met het sterfgeval een hunner kleine kinderen, te willen brengen. Op deze uitnodiging, en in de hoop eenige pogingen te maken in het spreken van woorden van troost en opbeuring tot de bedroefde ouders en familieleden, zijn wij, met zulk een doel en met buitengewone blijdschap, vanwege het vertrouwen dat de Heere ons in staat wilde stellen om de smart der rouwdragers te verlichten, daarheen gegaan

Nadat wij een korten tijd bij de familie hadden doorgebracht, werd er geklopt en door onderzoek te doen zijn zij, de eigenaren van het huis, tot de ontdekking gekomen dat er vier mannen buiten stonden, die om verlof tot toegang vroegen, doch daar het geen geschikte gelegenheid was, vanwege dat het kindje er dood lag, en omdat zij vermoedden dat hunne boodschap van geen dienstigen aard was, werd hun verzoek geweigerd, doch met de verzekering dat, wanneer zij op een anderen avond wilden komen en met een goedgunstig doel, dan zouden zij ten zeerste welkom worden geheeten. Op de weigering, binnen gelaten te worden, verwijderden zij zich van de deur en gingen achter het huis heen, alwaar zij voor een korten tijd aan de ramen stonden te luisteren, terwijl wij ons rustig gesprek onverstoord voortzetten. Ongeveer halftien was er sprake van naar huis te gaan en toen wij reisvaardig waren, vermeenden wij voetstappen te hooren en daarna een geschreeuw.

De toestand begon nu een weinig ongunstig te blijken, zelfs tot in dien graad, dat wij onderling raadpleegden, of het niet raadzaam zoude zijn om ons van een geleide (veldwachter) te voorzien, doch in Holland zijnde hebben wij dit onnoodig geacht en zijn daarom, in het gezelschap van onzen vriend, die vermeende dat er minder gevaar zoude zijn indien hij ons vergezelde, huiswaarts

vertrokken. Op eenigen afstand van het huis gekomen zijnde, troffen wij vier mannen aan op den weg, en na ons goeden avond te hebben gezegd, hoefde een van het viertal zich een korte distantie naar eene andere plaats begeven, alwaar een ander aantal personen zich bevonden, waarop zij ons, zoodra zij vereenigd waren, ingehaald hebben; en dan van schreeuwen, schelden en steenen gooien is het tot slaan gekomen. Met den stok hebben wij ons zoo goed mogelijk moeten verdedigen, maar vijftientig tegen twee waren te veel. Broeder Jongasma heeft kunnen ontvlieden, doch ik werd aangehouden en eindelijk ten onder gebracht, en zoodra ik geheel en al machteloos werd, hebben zij hunne wapens n.l. de klompen, uitgetrokken en met alle geweld mijn hoofd er mede geslagen. Ik bevrijdde mijzelven andermaal en nam weer de vlucht, doch tevergeefs; zoo vermoeid en uitgegut zijnde door het worstelen tegen zulk een overmacht, hebben zij mij weer licht in kunnen halen. Dit deden zij ook wel en deze keer, benevens mij wederom met de klompen op het hoofd te slaan, wierpen zij mij in een nabij liggenden sloot. Terwijl ik te midden van den sloot stond om eventjes uit te rusten, wetende dat zij mij niet wilden achtervolgen, kwam het idee in mij op om aan de overzijde des sloots uit te gaan, en zodoende van hen vrij te komen. Dit heb ik dan gedaan en door nog eenige andere wateren te doorwaden en met eenen omweg te maken, ben ik ten huize eens vriends terecht gekomen en heb aldaar mijn broeder gevonden, zonder hoed en bijkans zonder kleeren gelijk ik zelf.

Onze vriend heeft ons van een paar oude hoeden voorzien en van eenige kledingstukken, welke wij in het gevecht verloren hadden en welke ook nat en modderig geworden waren. Wederom aangekleed zijnde, sloegen wij weer den weg in naar huis en ongeveer 2 uur des morgens, vermoeid, bezeerd, verwaarloosd, ziek en hongerig, woedend en toch dankbaar, elkander beklagende, zijn wij te huis aangekomen.

Wij gevoelen ons zeer bevoorrecht, geen gebroken beenderen te hebben en met een korten tijd tot verbetering der vleeschwonden en eenige guldens tot herstelling der kleederen zal alles weer in orde zijn."

Dit is geen letterlijk afschrift van den brief dien wij ontvingen, doch hetgeen plaats heeft gevonden, is daarin verklaard.

Om er eenige woorden bij te voegen in het bekendmaken onzer gevoelens aangaande deze gebeurtenis, moeten wij onze verwondering met verontwaardiging te kennen geven, dat, in deze verlichte, beschaafde negentiende eeuw, onder een christenvolk, zoo iets plaats zoude kunnen vinden; en wanneer wij zouden spreken tot bevrediging van de gevoelens des vleeschos, dan zouden wij onvermijdelijk met verachting moeten uitroepen: Schaamte! — Schande!! En verder, om voldoening te geven aan deze gevoelens, zouden wij zeggen: Wat zou het niet een genot zijn, om in de hitte des gevechts in eene nabijgelegen plaats geweest te zijn, en plotseling te voorschijn te hebben mogen komen met eene macht,

tot aan de tanden gewapend, om de zaak met die lafhartige schurken te vereffenen! Maar in den geest van den christen en vooral voor „Mormonen” en nog veel meer voor een Zendeling der Mormonen is het niet geoorloofd om zulke gevoelens te koesteren; God alleen komt de wrake toe en aan Hem zullen wij de afrekening toevertrouwen; en wanneer het er werkelijk op aan komt en ze tot verantwoording geroepen worden, dan hopen wij van ganscher harte te kunnen zeggen: Vader, vergeef het hun, want wat zij deden, waarlijk, wisten zij niet; het zijn uwe kindekens; wij zijn allen broeders en zusters, het werk Uwer handen, en alleen omdat zij door vervalschte leer verblind zijn geworden, hebben zij Uwe dienstknechten aangevallen; en daarom, andermaal bidden wij U hen te verontschuldigen.

De dienstknecht is niet meer dan de meester. Al deze dingen heeft hij moeten ondergaan, waarom niet wij?

Allen die godzaliglijk in Christus Jezus willen leven, zullen vervolgd worden; en daarom is het voor ons geen teleurstelling, wanneer deze woorden vervuld worden. Wij wenschen ook de opmerking te maken, terwijl wij het over deze woorden hebben: zoo wij uit deze verklaring op te maken hebben, dat allen, die niet vervolgd worden, buiten Christus leven, dan hebben dé Mormoonsche zendingen nog ontzettend veel werk te verrichten. Het is dan ook, als wij (de Mormonen) den tegenwoordigen toestand beschouwen, inderdaad een feit, dat wij veel te verrichten hebben.

Laten wij ons dan verheugen in de voltooiing van het werk hetwelk ons ten laste is gelegd, wetende dat wij de eeuwige waarheid, de kracht Gods tot zaligheid hebben; en wie kan het tegenspreken?

De tijd der wederoprichting aller dingen is nu al aangebroken; laten wij als degenen, aan wie de sleutelen dezer wederoprichting toevertrouwd zijn, met alle ijverigheid aan het werk gaan om dezelve tot stand en voltooiing te brengen, en zoo wij middelerwijl nu en dan eene geeseling moeten lijden, laten wij ons dan maar in deze de woorden van Christus, onzen aanspraak bij den Vader, vertroosten:

„Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wille; want hunner is het koninkrijk der hemelen.

Zalig zijt gij als u de menschen smaden en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken om mijnentwille.

Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzoo hebben zij vervolgd de Profeten die vóór u geweest zijn.”

Meer van de Turksche Zending.

Apostel Anthon H. Lund schrijft van Haifa, Syrië, onder datum van 19 April 1898, als volgt:

Wij arriveerden hier vorigen Zondagavond, na eene zeer genoegelijke reis over land gehad te hebben van Aleppo naar Da-

mascus, en vandaar per spoorweg naar Beyrout. Ik geloof het laatst van Aintab geschreven te hebben. Wij organiseerden de Kerk daar en zij is thans in goed werkende orde.

Ik denk dat het goed zou zijn voor President Maycock om Aintab tot hoofd-kwartier der Zending te maken, daar er nu eene vertakking in die stad is van ongeveer zestig volwassen leden. Eene Zondagsschool is er georganiseerd en misschien zullen wij daar ook eene dagschool oprichten. De kinderen wonen de Protestantsche scholen bij, maar zij zijn blootgesteld aan vervolging van de andere kinderen; en, deze scholen zijn sektischgezind, wat erger is, en den kinderen worden leerstellingen geleerd, die niet in overeenstemming met de Schriften zijn. Het zal daarom noodzakelijk voor ons zijn, om eene eigene school te verkrijgen. Wij hebben een broeder in de vertakking, die een bekwame schoolonderwijzer is. Op grond van een Heilige der laatste Dagen geworden te zijn, werd hij uit zijne betrekking ontslagen. Hij zal in staat zijn onze kinderen te leeren, als wij vergunning kunnen krijgen van het Gouvernement om eene school te beginnen.

Wij hadden een aangenaam bezoek bij de Heiligen te Aleppo en verordeneerden verscheidene broeders tot het Priesterschap.

Na onze morgenvergadering, vorigen vastendag, werd ik verzocht drie vrouwen te doopen. Vier rijtuigen werden gehuurd, en wij reden ongeveer drie mijlen buiten de stad naar eene schoone bron, waar de heilige verordening voltrokken werd. Verschillende personen die niet tot onze Kerk behoorden, waren getuigen van het voorval. In den namiddag werden de nieuwe leden bevestigd en wij hadden een genotvollen tijd.

Op onzen weg van Aleppo naar Damascus hielden wij stil in eene plaats genaamd Hamath, welke eens het noordelijkste punt was van het koninkrijk van Salomo. Wij gevoelden dat wij nu op historischen grond kwamen, heilig tot ons en alle Bijbel-studeerenden, vanwege de vele herinneringen, welke iedere naam tot het geheugen roept.

Wij hoorden dat er eene Protestantsche Kerk in die plaats was, en broeder Hintze en een van de broeders trachtten den herder te vinden, doch hij had voor eenige dagen de stad verlaten. Een jonge doctor bezocht ons en scheen zeer verblijd te zijn, toen hij hoorde dat wij predikers waren. Hij verzocht ons, om onze vergadering in den avond bij te wonen en bood aan, in het Arabisch voor ons te vertalen. Hij noodigde de broederen uit, met hem te gaan om de stad te zien en was zeer vriendelijk tot hen.

„Tot welken godsdienst behoort gij?” vroeg hij.

„Wij zijn Heiligen der laatste Dagen,” was het antwoord.

„O, Mormonen!” zeide hij.

Daarna scheen hij niet zoo hartelijk te zijn. Wij ontmoetten zijne gemeente in den avond. Hij leidde in het zingen en het gebed, en las een van de Psalmen van David; toen vroeg hij broeder Hintze, of hij die voor zijn tekst wilde nemen. Broeder Hintze verstond zijn verlangen niet, maar zeide, gewillig te zijn hun het

Evangelie te prediken. Dit deed hij, ons geloof met groote duidelijkheid uitleggende. De doctor vertaalde zijne predikatie met juistheid, geloof ik, maar eens bemerkte ik, dat hij eenigen tijd nam om zijn eigen denkbeeld te geven. Het was toen broeder Hintze over den kinderdoop sprak en bewees, dat het niet eene Bijbelsche leering was. De vergaderden waren zeer belangstellend en dankten ons voor het bezoek.

President Maycock, Ouderlingen Larson en Nishan reizen met ons. Dit maakt een gezelschap van vijf. Het kost niet veel meer, en het is natuurlijk veel veiliger een grooter aantal in het gezelschap te hebben. Het reizen onder de Bedouienen-stammen is niet geheel en al veilig. Het Gouvernement is gewillig ons van een soldaat te voorzien van de eene plaats naar de andere; en in één geval, toen wij door eene landstreek gingen, die ons gids-boek ons zeide, onderhevig te zijn aan de plunderingen van de Bedouienen, gaf de bevelhebber van de plaats, waar wij overnacht hadden, ons een soldaat mede zonder ons verzoek.

Morgen gaan wij ten zuiden van Carmel, om verschillende plaatsen op te nemen, waarvan gedacht wordt dat zij aangename verblijfplaatsen zullen zijn voor onze Heiligen. De grootste terughouding in de rijkste deelen van dit land is het klimaat; maar Hij, die dezen vloek op het land geplaatst heeft vanwege de ongehoorzaamheid van het volk, is bekwaam denzelyen er af te nemen, wanneer Zijn tijd komt. *Mill. Star*

Oorlog en Oorlogswolken.

Deze zijn de dagen waar er oorlogen en geruchten van oorlogen zijn; dagen, wanneer de geheele wereld in opschudding schijnt te zijn, en in eene afwachting, die pijnlijk wordt. In de laatste drie jaren is er oorlog geweest tusschen Japan en China, tusschen Griekenland en Turkije; Italië is vernederd geworden in haren oorlog met de Kaffers van Oost-Afrika; Engeland is gekrenkt geworden door opstanden in Indië en half gedreigde samenspanningen in Europa tegen haar; Oostenrijk is op het punt van revolutie geweest, die het bestaan zelf van haar tweeledig Keizerrijk bedreigde, door moeielijkheden welke voortkwamen uit rassennaijver onder hare gemengde bevolking; Frankrijk heeft op het punt gestaan, tegen de Joden in de republiek op te rijzen; een staat van oorlog heeft twee jaren op het eiland Cuba bestaan, en heeft ten laatste eene gespannen houding ten gevolge gehad tusschen de Vereenigde Staten en Spanje, en beide landen zijn hard bezig, zich ten oorlog uit te rusten. Terwijl dit alles voorvalt, zijn er ernstigere ontwikkelingen in het verre Oosten ontstaan. Daar hebben zich plotseling de groote natiën van Europa tegenover elkander gesteld in houdingen die minstens, buitengewoon dreigend zijn. China is ontwijfelbaar in het wee der ontbinding, en de groote natiën van Europa, namelijk Rusland, Frankrijk, Duitschland en Engeland,

zweven, als gieren over een dood lichaam, om het stervende keizerrijk heen, ieder om voor zichzelf af te scheuren en met gretigen haast te verslinden, zooveel als hij in staat moge zijn weg te halen. Deze groote volken zijn nu beter gewapend en uitgerust voor oorlog dan eenig volk ooit te voren voorbereid was. Vernielende oorlogsmachines hebben nooit tevoren zulk eene volmaaktheid bereikt als nu, en legers hebben nooit tevoren zulk eene volledige krijgstucht gehad, en vloten zijn nooit zoo machtig geweest. Het verlies van levens en schatten in geval van oorlog is onder deze omstandigheden iets vreeselijks om te bedenken, en mag wel staatsmannen, parlementen en vorsten doen aarzelen om het eerst het zwaard te trekken.

En toch zal oorlog komen, vreeselijke, verschrikkelijke, volkenverwoestende oorlog. Misschien komt hij niet door tegenwoordige moeielijkheden, het schermen van de natiën mag nog eenigen tijd duren, maar de natiën drijven voorzeker naar eene crisis in hunne zaken, waarvan het einde een verschrikkelijke schok van veldslagen, van verwoestenden oorlog, zal zijn, die, wanneer hij over is, ongetwijfeld de politieke kaart van de wereld aanmerkelijk veranderd zal laten.

Het is met geen gevoel van vreugde, dat wij zulk een vooruitzicht beschouwen. Wij mochten liever denken, dat de menschen hunne zwaarden tot ploegscharen smeden en hunne speren tot sikkelen en de volken geen oorlog meer leeren, dan te denken dat zij den tegenovergestelden weg volgen; maar men kan zijne oogen niet sluiten voor den loop der gebeurtenissen, voor de toenemende rooflust van volkeren, zooals deze getoond wordt in hunnen „landhonger”, in handelsnaujver en de begeerte naar de oppermacht. Noch kunnen wij ontkennen wat God op dit punt geopenbaard heeft. In die groote openbaring welke de Heer door den Profeet Jozeph Smith gaf aangaande den grooten oorlog van de Revolutie, sprak hij ook van andere oorlogen die andere volkeren zouden betrekken, en van andere rampen die ellende over het menschedom zouden brengen. De woorden zijn:

En de zuidelijke Staten zullen andere natiën oproepen, zelfs de natie van Groot-Brittanje, zooals zij genoemd wordt, en zij zullen ook andere natiën oproepen, om zich te verdedigen tegen andere natiën, en zoo zal oorlog op alle natiën uitgegoot worden, ***** en zoo door het zwaard en bloedvergieten zullen de inwoners der aarde treuren; en door hongersnood en plagen en aardbevingen en heftig en levendig bliksemen, ook, zullen de inwoners der aarde dan toorn en verontwaardiging en kastijgende hand van een Almachtig God voelen, totdat de besloten vernieling een volkomen einde aan alle natiën gemaakt heeft.

Met zulk eene voorspelling als deze, in eene profetie staande, waarvan reeds zooveel vervuld is geworden, en zoo wonderlijk vervuld, kan men ook het gedeelte niet ontkennen, dat nog moet vervuld worden, noch kan men het geloof wederhouden, dat ook dit gedeelte nog een volbracht feit zal worden. — Oorlog zal de natiën, zooals zij nu bestaan, verwoesten en vernietigen.

Improvement Era.

Sedert bovenstaand artikel verscheen in de „Improvement Era”, is de gespannen houding tusschen de Vereenigde Staten en Spanje tot een oorlog gekomen tusschen deze beide natiën, waarvan tot nu de voornaamste zeeslag in de haven van Manilla (Philipijnsche eilanden) geweest is, welke den Vereenigden Staten eene schitterende overwinning gaf. De indirecte gevolgen van dezen oorlog doen zich echter ook in de meeste landen van Europa voelen door het stijgen van de prijzen van brood en andere artikelen van dagelijksch gebruik, zoodat daardoor het volk in sommige streken, voornamelijk in Italië en in Spanje, in opstand is gekomen, en in sommige Provinciën de staat van beleg afgekondigd is moeten worden. Ondertusschen trekken de Vereenigde Staten hunne legers samen, terwijl Cuba als eene Spaansche kolonie, zijne kusten zoo veel mogelijk versterkt.

Het gebruik van Alcohol.

In een Parijsch blad, *La Nature*, zijn eenige interessante feiten verschenen met betrekking tot het gebruik van alcohol. De verklaring maakt aanspraak op meer gewicht en overweging, daar de redacteur vrij bekent, dat hij gansche onthouding niet begunstigt en raakt slechts de wetenschappelijke zijde van de vraag aan. Hij zegt, dat het ontegensprekelijk bewezen is, dat gistende dranken de chemische werkingen van de spijsvertering verhinderen. Reine whisky met de verteringsstoffen in de verhouding van 1 procent gemengd, verlengt den verteringstijd 6 procent. Hij zegt, „indien iemand gelooft, dat wijn en sterke dranken ondersteunende kracht bezitten, is het slechts, ten eerste omdat deze dranken de zenuwen opwerken en schijnbare kracht verleenen, en ten tweede omdat het gevoel van den honger uitgesteld wordt, juist de oorzaak, waardoor de vertering vertraagd wordt.”

Er werd met 20 mannen proef genomen, die enkel water dronken en 20 die bier, wijn en brandewijn dronken. Gedurende de eerste 6 dagen werkten diegenen het meest, welke geestrijke dranken gebruikten; dan begon eene terugwerkingsperiode en ten laatste deden de waterdrinkers driemaal zoo veel werk als hunne mededingers. Deze proef werd door het verwisselen van de arbeiders bevestigd: de waterdrinkers gebruikten nu gedurende 20 dagen bier, wijn en brandewijn, en aan de wijndrinkers werd gedurende denzelfden tijd water te drinken gegeven. Ditmaal leverden ook de waterdrinkende arbeiders aanmerkelijk meer en beter werk op dan de wijndrinkers.

Het gevolg is, dat voor een langeren tijd het gebruik van alcohol de spierkracht vermindert, of in andere woorden, het menschelijk organisme met water gevoed, geeft meer kracht dan met alcohol. Het is daarom eene vergissing te beweerden, dat wijn kracht geeft. Voor het oogenblik kan het mogelijk zijn, maar niet op den langen duur.

Water is de natuurlijke drank. Water is altijd bereid den

dorst te lesschen. De tijd moet komen, bij de drinkers van bier, wijn en andere gistende dranken, waar de uitwerking op het lichaam schadelijk is, en deze dranken zouden daarom moeten vermeden worden. Sommigen denken dat zij een weinig kunnen drinken; maar deze schrijver trekt onze aandacht op het feit, dat het drinken van een klein glas na iederen maaltijd tweemaal per dag 730 kleine glazen op het eind van het jaar maakt en dit bevat verscheidene liters alcohol. Het gewicht van water als een drank te gebruiken, zou alle kinderen op het hart moeten gedrukt worden, zij zouden nooit moeten toelaten, dat deze bedwelmende dranken over hunne lippen gaan.

Juv. Instr.

Gemengd Nieuws.

De algemeene Conferentie die in het begin van de maand April j. l. in Sion gehouden is, was buitengewoon gezegend met den geest des Heeren, die in macht op de sprekers rustte, en rijkelijk op de duizenden toehoorders uitgestort werd. De geest der profetie openbaarde zich bij verscheidene sprekers. Daar werd ook bekend gemaakt, dat, onder gunstige omstandigheden, in de toekomst ook zusters in de Kerk als zendelingen zouden uitgezonden worden.

Notitie van Conferentie.

De drie-maandelijksche Conferentie van de Brusselsche afdeeling zal op Zondag 22 Mei gehouden worden in het lokaal Rue Royale Ste Marie-Nord 298^a te Schaerbeek, Brussel. De vergaderingen zullen plaats vinden ten 10.30 en ten 6.30 ure, tot dewelke allen vriendelijk uitgenoodigd worden.

De drie-maandelijksche Conferentie van de Luiksche afdeeling zal gehouden worden op Zondag 29 Mei. Om 10 uur zal te Seraing eene Duitsche vergadering plaats vinden in het lokaal 120, Rue Leopold. Ten 2 uur zal in dezelfde zaal eene Fransche vergadering gehouden worden. De avond-vergadering, zal te Luik, 9, Quai de l'Ourthe plaats hebben, en zal ten 7.30 geopend worden. Allen worden vriendelijk verzocht deze vergaderingen bij te wonen.

I N H O U D:

Wat zijn zijne Vruchten? . . .	Blz. 145	Aphorismen	Blz. 152
Verslag van Conferentie	" 147	Vervolging in de Groninger Conferentie	" 153
Aalmoezen geven eene voorwaarde tot zaligheid	" 148	Meer van de Turksche Zending	" 155
De Macht van het Voorbeeld	" 150	Oorlog en Oorlogswolven	" 157
Eene schoone gewoonte	" 151	Het gebruik van Alcohol	" 159
Bijbelsche Aanhaligen	" 152	Gemengd Nieuws	" 160
		Notitie van Conferentie	" 160

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.